

Јесмо ли добро разумели: први дон мафијашке државе оптужио је Дачића и његове да су лопови. Међу превејаним битангама, покварењацима и лупежима, ова порука социјалистима је нека врста јавног одликовања.

Дачић Ивица, дечко који на фискултури никада није успео да прескочи козлић, постао је икона политичке позадине, и мајстор за коперниканске обрте. Нјегово је да се држи маргине и да одатле упада у центар моћи. То су неупоредиве политичке предности: био је премијер, министар полиције, а сада и спољних дела. Једини такав који текстове на енглеском пише ћирилицом, уз претходно фонетско увежбавање са лектором. Био је на власти са сваким ко је био на власти.

Али, добро, нико није савршен. Ако запоставимо успехе на „отпризнавању“ Косова, који су плаћани по коруптивној тарифи за егзотичне поглавице, Дачић је био мутни јунак

заташкане афере са коферчетом, и интимус Родољуба Радуловића, блиског Дарку Шарићу, званог Миша Банана. Природа тог пријатељства још је тајна.

Од запажених ставки из његове биографије свакако је важна епизода блискости са Тадићем, и „историјско помирење“ социјалиста и демократа. Све пре тога може се укњижити у Дачићеву политичку младост, која је ипак нешто мање мрачна него Вучићева.

На двору је као премијер био послушни заменик свог заменика. Знајући да му је парче власти удељено а не освојено, Ивица постаје озарени примерак дворског, естрадног забављача нижег ранга, који је себе произвео у несносног певача турбо хитова за елитни део публике. Временом, то постаје његов најважнији посао, иако му тешко иде са певањем: фалшира, јодлује и завија, али воли. Некако је постао маскота режима, заштитни знак у часовима честих преједања. Мали, дебељушкасти човек произведен у званичног арлекина, без спознаје недостатка музичког дара и лошег укуса својих саучесника образованих у бирцузима на Ибарској магистрали. Дачић је по заповести газде био урнебесни забављач на вечери са Путином. И тада је одјаукао Каљинку, коју Путин из неких разлога није препознао.

Још би он можда био поуздани баштенски украс, да није постављено питање подаништва. Прво је Вучић изгрдио своје сараднике који га нису бранили од побуне и покушаја рушења, него су се, „завукли у мишју рупу“. А онда је уочио знаке смањене оданости социјалиста. Запљунуо их без милости све по реду и прилепио им лоповску одлику.

Још би он можда био поуздани баштенски украс, да није постављено питање подаништва. Прво је Вучић изгрдио своје сараднике који га нису бранили од побуне и покушаја рушења, него су се, „завукли у мишју рупу“. А онда је уочио знаке смањене оданости социјалиста. Запљунуо их без милости све по реду и прилепио им лоповску одлику.

Етикета лупежа који са својим партијским гангом пљачка по држави све што стигне, јесте тешка увреда за онога који држи до себе. Али не и за Дачића, који је изгледа уверен да је оптужба оправдана, или бар подстицајна. Неки њему блиску људи, или њихова родбина затечени су у протестима против омрзнутог шефа полицијске државе.

Забављен постизборним рачуном, Ивица је слабо примећивао терор криминалне банде над грађанима. Ако и јесте видео, правио се ћорав пред Вучићевом култном бистом. Није стигао да уочи да се његов идол претворио у страшило од сламе, које уз помоћ пендрека покушава да задржи језиви људски лик. Али се својих непослушних пријатеља одмах одрекао.

Уместо да му лепо откаже посао дворског верглаша и врати се међу људе, па бар мало очисти своју флекаву биографију, Дачић упућује серију извињења ономе који га је јавно понизио. Тако је признао да припада само оном који ће пасти, јер је тај за њега последња љубав, да ће му бити под коленом до судњег часа који није претерано далеко.

Вучић је прешао црту после које више нема повратка. Желеће да остане на трону по сваку цену. Ничији живот њему не значи ништа, и то показује и још ће показивати док буде даље развијао своју технологију мржње.

Побуна против њега није политичка борба, него питање опстанка. Још само мало под његовом цокулом, и Србија ће бити неповратно мртва.

Да ли је све то могао да види Дачић Ивица са своје удобне политичке маргине, док се извињава Владаоцу који га је прозвао лопужом? Толико је жељан да бар још једном запева на двору, забављајући раздрагану пијану фукару, уверен да је то једино место на свету где се чувају отаџбина и лоповска част.

Кад се све то стрекне у септичку јаму, зна ли Дачић шта ће са собом?

Испливаће као и увек, не бринући шта то око њега смрди до неба. Кренуће у потрагу за послом дворског клоуна код новог послодавца. Радиће једино што уме.

(Н1)